

tüddis, wöttis siis kindla nou, ennast korrafs ärra-  
pua. Selle tö tarwis toppis ta wannad ohja  
nõrid poue ja läfs metja. Duneks leidis warfi  
hea mõumusa ofsa pu, astus allumise ofsa peäle,  
siddus ohjad üllemise ofsa külge kindlaste kinni,  
heitis hasa kaela, tö tehtud, lasseb ennast rippu. —

Kui pea õnnetus tulleb, mees olli raske, kõis  
wanna, kõis katkes katti. Simmo plartsatas keige  
framiga üllewelt mahha, kõht läfs lahti, wiimne  
tagguminne jalg jäi käesarasse külge alla, arwas  
asjemelt ärra ollewad, kurgu kida kehheles ja  
wallutas kurjal kombel. Ennast põllile aeades pru-  
kis ta paar parragust saama kowwadust ja ütles:  
Se ja teine tont wõtko need sandid asjad Ma  
peäst ärra, kui pea nende läbbi woib õnnetus  
tulla? kas wana fondid katti, kui pea woiks  
sedda ka furma sada? ah, sandid asjad! — Sül-  
litades hakkas mees omma willetja terwisega foco  
pole tippuma. — Kui ta pärrast polle ärra sur-  
nud, siis ellab tänna weel. —

Mitme suggust rido färre,  
Suhtub ilmas iggal pool,  
Tüdditab küll wimaks ärra,  
Kui on pudo waimo fool.

Mäte, luida waene Simmo  
Keige ennam kimpus on,  
Wimaks waewab wina himmo,  
Seälgi pudub temmal' on.

Mis weel maitseb ilma ello,  
Selle halli taewa al,  
Kui on järgest janno wallo,  
Saak ei anna wina tal'.

Maeste rahwas naero pärrast  
Ka ei nutta temma ees,  
Nälja häddas, ride pärrast  
Maene lapsed silma wees.

Teo orjus, kubja furjus,  
Keit nüüd folkto fogguwad,  
Kui saaks olla ferd weel purjus,  
Eht siis murred lagguwad.

Keitis poles pudub õune,  
Ei sa ennam eddasi,  
Seäl on waene Simmufenne  
Mele heitnud taggasi.

Tahhab end ferd ärra pua  
Ratsete, luida maitseb se,  
Eht saaks ue ello lua,  
Agga, se on wallo tee —!

Kõie tüf läfs hätfist katti,  
Simmo futtus armoto,